

Literární časopis s názvem Host začal vycházet v Přerově roku 1921. Do roku 1929 vycházel v Brně a Praze. V letech 1954–1970 vycházel v Brně legendární Host do domu. V roce 1985 zde vznikla samizdatová revue Host, která od roku 1990 vychází oficiálně.

HOST měsíčník pro literaturu a čtenáře
ročník XXIII, číslo 08/2007 vyšlo v Brně ? . 10. 2007

Radlas 5, 602 00 Brno
tel./fax: 545 212 747
tel.: 545 214 468, 539 085 009
redakce@hostbrno.cz
www.hostbrno.cz

Šéfredaktor: Miroslav Balaščík
Martin Stöhr (zástupce šéfredaktora)
Marek Sečkař (světová literatura, recenze)
Irena Danielová (jazyková redakce)
Petr M. Dorazil (sazba, technický redaktor)
Tajemnice redakce: Ivana Motrincová
Redakční rada: Petr Bilík, František Bráblík, Pavel Hruška,
Petr Hruška, Vladimír Justl, Anna Kareninová, Tomáš Reichel,
Martin Pilař, Vladimír Svatoň, Jan Štolba, Jiří Trávníček

Typografická osnova: Martin Stöhr

Foto na obálce: ???

Tisk: Reprocentrum Blansko

Vydává Spolek přátel vydávání časopisu HOST
(IČO: 48 51 48 53)

& Host — vydavatelství, s. r. o.,

s laskavou finanční podporou Ministerstva kultury ČR,
Statutárního města Brna

a Státního fondu kultury České republiky

Člen sítě kulturních časopisů Eurozine

(www.eurozine.com) eurozine

Registrováno Ministerstvem kultury ČR

pod číslem MK ČR E 6632

ISSN 1211–9938

Vychází 10 čísel za rok (kromě července a srpna)

Roční předplatné 590 Kč

Půlroční předplatné 295 Kč

Distribuuje Kosmas, s. r. o., Lublaňská 34, 120 00 Praha,

tel.: 222 510 749, www.kosmas.cz

Předplatné na adrese redakce

Zasílání předplatného zajišťuje firma

SP agency, s. r. o., Masarykova 18, 664 42 Modřice,

tel.: 545 425 241

cena 79 Kč, předplatné 59 Kč

**Nevyžádané texty nevracíme
ani nelektořujeme**

UVÍZLÉ VĚTY JIŘÍHO J. K. NEBESKÉHO

Nebývalá hojnost elektřiny

Toho dne mi tatínek povídá, že by potřeboval, abych se podíval na knížky, které má v pokoji, probral je a vzal si ty, které mě budou zajímat. Zbytek že asi vyhodí, protože už se k jejich četbě stejně nedostane. Není tak starý, teprve nedávno vstoupil do stavu důchodcovství, takže to nebyla součást existenciálního účtování, jen realistická snaha uspořádat prostor vlastního pokoje. A jindy zase, bylo to o několik dní dřív, mi maminka podala do ruky áčtyřkový sešit s fotografiemi TGM, že jestli bych to nechtěl. Povídám jí — spíš né. Byla to obrazová publikace z roku 1990, jeden z těch mnoha pokusů navázat na „tradice první republiky“. Navrhl jsem, že to můžeme hodit do krbu, v němž zrovna hořelo, celý rozhovor se odehrával u krbu. Ale maminka, že to neudělá, protože „knížky se nepálí“. Lehce humorně na obou nabídkách bylo, že po dva roky na mě oba rodiče naléhají, abych něco konečně udělal s těmi knížkami, které jsem nahromadil v jejich domě a do mého panelového bytu se nevejdou. Napadlo mě, že mi rodiče stále ještě žijí v té krásné iluzi, že knihy, které už sami nepotřebují, by chtěl někdo jiný. Cítí to zřejmě tak, že jejich knihy neztratily na nějaké své objektivní hodnotě, ač pro ně osobně už cenu ztratily. Už nevěří v možnost knížky prodat, ale věří v možnost darovat je. A je fakt, že nemalý díl mých vlastních knižních akvizic pochází z darů těch, kterým ještě bylo líto knížky vyhodit, ale už pro ně ztratily hodnotu.

O několik dní později mě na návštěvě u babičky mé ženy zavřel čtyřletý synovec na balkon a trápil mě tím, že mi na sklo přikládal namátkou otevřené svazky z nevelké babiččiny knihovny. Nevím, jak ho to napadlo. Na jedné stránce mě upoutala ilustrace zobrazující jakési futuristické město. Když jsem pak byl propuštěn, zjistil jsem, že je to knížka Vasilije Zacharčenko *Cesta do zítřka*, vydaná v roce 1954 jen dva roky po prvním ruském vydání. Je to jakási naučná sci-fi, v jejímž úvodu stojí také skutečně fantastická věta: „*V komunismu bude nebývalá hojnost elektřiny.*“ A když jsem požádal, zda bych si knížku mohl půjčit, babička hned, že je moje, že at jí už nevracím. Další takový dar. Knížka je pěkně vypravená a vzhledem k „úmrtnosti“ knížek z padesátých let má i při svém patnáctitisícovém nákladu slušnou šanci na určitou sběratelskou hodnotu. Obsah je kuriózní, plný podivuhodné technicistní lyriky — „*Ve vzduchu se vznášel zvláštní zápach, jaký bývá vždycky v místnostech, v nichž je mnoho rozžhaveného kovu.*“ Dost důvodů ji nevyhodit, ale domů už se nevejde. Také bych ji chtěl někomu darovat, kdyby jen existoval někdo, kdo by ji docenil.

Vymyslel jsem tedy, jak dát všem těm „lidem s knihami“ naději. Koupit starý autobus, snad odkoupit nějaký starý exemplář pojízdné knihovny, a objíždět města a vesnice. Zvonit na domovní zvonky a říkat něco ve smyslu, že přeju dobrý den, a že pokud jim doma překážejí knížky, že je беру. Že je nebudu třídit na ty, které by snad mohly do antikvariátu, a ty, které už musí na smetišť či recyklační linky. Že nevyhodím ani jedinou. Všechny odvezu do nějakého místa s hezkým názvem. Řekněme na Ukrajinu, do českých vesnic, kde není televize ani nebývalá hojnost elektřiny, jen denní světlo. Lidé tam hrozně touží číst, protože to považují za zábavnou zábavu (a ne ušlechtilou činnost), a mají obrovské chalupy s velikými místnostmi, kam se vejdou statisíce svazků. A čtou všechno, budovatelské romány, pravidla českého pravopisu, básně ze šedesátých let, verneovky, návody, jak sto způsoby překvapit svou lásku, karmelitánské spisy, detektivky i knížky z edice *Život kolem nás* a *Živá díla minulosti*. Slogan by mohl znít třeba „dobře se o ně postaráme“. Pro zvýšení důvěryhodnosti bude možná potřeba nabídnout dárčům slosovací kupon, na nějž by se dal vyhrát nějaký třeba zájezd někam s plnopenzí.

Zřejmě bude nutno najmout skladové prostory, kam by se všechny ty knížky vešly. A přecházely dobu elektrické zábavy v doufání, že ještě někdy přijde jejich čas. Víc udělat nemůžu. Ideální krycí jméno — Bibliokrysař. Moc to sice s mýtem souviset nebude, ale obraz knih v zástupech proudících z věží panelových domů k rezavému autobusu by byl přece hezký. Přinejmenším jako knižní ilustrace suchou jehlou s malým nápiskem „... a přijal každou...“

Doufám, že by se na *projekt* daly sehnat nějaké dotace z veřejných zdrojů. I když Evropská unie bude asi spíš dotovat přímo ty knihomily, kteří knihovnu udrží doma. Snad v rámci nějakého projektu zachování bytového rázu, jenž by byl obdobou rázu krajinného. Ano, možná to lépe bude odpovídat duchu doby — grantová schémata nejen na podporu psaní a vydávání, ale také na podporu čtení a držení knih.

Autor (nar. 1974) je editor a poskytovatel obsahu.